

6η συνδιάσκεψη της Α.Π.Ο.-Ο.Σ
23-24 Γενάρη 2021
Τοποθέτηση της αναρχικής συλλογικότητας Όμικρον72
στο πρώτο και ανοιχτό κομμάτι της διαδικασίας

Καλωσορίζουμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης, του συντρόφους και τις συντρόφισσες που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά μας και βρίσκονται σήμερα μαζί μας ως παρατηρήτριες ομάδες στην πρώτη και ανοιχτή διαδικασία της συνδιάσκεψης, όπου γίνονται οι τοποθετήσεις σε σχέση με την κοινωνικοπολιτική συγκυρία. Εδώ να πούμε πως χαιρόμαστε πολύ που σας βλέπουμε όλους, αλλά μας λείπει που δεν συμβαίνει αυτό από κοντά, λόγω των συνθηκών που έχουν διαμορφωθεί.

Σύντροφοι/σες,

Κλείσαμε ένα χρόνο από την έναρξη μιας πρωτόγνωρης υγειονομικής και κοινωνικής κρίσης. Πάνω από 2εκ. άνθρωποι νεκροί και 90 εκατομμύρια νοσούντες. Η ασθένεια του COVID-19 δεν ξέσπασε σε ένα κόσμο ιδανικά πλασμένο. Ξέσπασε σε ένα περιβάλλον που ευνοούσε την εξάπλωσή της με την υπαρπαγή του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, την υπερσυγκέντρωση σε μεγάλα αστικά κέντρα, τους μαζικούς χώρους εργασίας, τον εγκλεισμό μεγάλων πληθυσμών σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις φυλακές, με την καταλήστευση και λεηλασία της φύσης. Και μπορεί να μην κάνει διακρίσεις η ασθένεια – όπως δεν σταματούν να λένε οι κυρίαρχοι και τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης – αλλά το κράτος και το κεφάλαιο κάνουν. Δεν είναι όλοι ίσοι απέναντι στην ασθένεια και αυτό οφείλεται στις επιβαλλόμενες από το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα κοινωνικές και ταξικές ανισότητες. Έτσι, χτυπάει τους πιο εξαθλιωμένους, αυτούς που ζούσαν και ζουν πάντα στο όριο της φτώχειας και της ανέχειας, χτυπάει τους αδύναμους, αυτούς που περνούν όλη τους τη ζωή μοχθώντας για να τα βγάλουν πέρα, τους αποκλεισμένους από τα στοιχειώδη κοινωνικά αγαθά.

Η πανδημία δεν γέννησε «νέους αναγκαίους» μετασχηματισμούς αλλά επιτάχυνε τους ήδη σχεδιασμένους και προωθούμενους και προσέφερε το ιδανικό πλαίσιο για να επιβληθεί αυτό που τα κράτη και τα αφεντικά επιθυμούν διαχρονικά. Την ολοκληρωτική υποταγή των κοινωνιών στην εξουσία των πολιτικών και οικονομικών ελίτ. Επιχειρούν να αξιοποιήσουν στο μέγιστο τη θανατηφόρα ασθένεια, ώστε να διατηρήσουν τα προνόμιά τους και να επεκτείνουν την ισχύ τους, διευρύνοντας τον έλεγχο και την επιτήρηση της κοινωνικής πραγματικότητας και εισάγοντας νέους και ακόμα απεχθέστερους όρους στην αλυσίδα της εκμετάλλευσης. Επιχειρείται η επιβολή ενός νέου μοντέλου εργασίας και κοινωνικής ζωής και βαθαίνουν οι ανισότητες και αποκλεισμοί. Το καθεστώς εξαίρεσης επιβάλλεται σε ολόένα και μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια (πρόσφυγες, μετανάστες, φυλακισμένους, αγωνιζόμενους, εργαζόμενους, ανέργους) κάτι που εδραιώνει περαιτέρω την αντίληψη πως δεν αξίζουν όλων οι ζωές το ίδιο. Όσοι βρίσκονται στο πάτο της ταξικής πυραμίδας είτε καταδικάζονται σε θάνατο, εξαιτίας του αποκλεισμού τους από τα στοιχειώδη αγαθά είτε επειδή εξαναγκάζονται σε εργασία μέσα σε επισφαλείς συνθήκες, ώστε να μπορεί να επιβιώσει το καπιταλιστικό σύστημα.

Η διάχυση του φόβου και η προώθηση του παράλογου αποτελούν θεμελιώδη στοιχεία της εξουσιαστικής αφήγησης, καλλιεργώντας από τη μία την ανασφάλεια και από την άλλη τον συντηρητισμό και τον ανορθολογισμό. Ο αντιδραστικός λόγος, αν και παρουσιάζεται να αντιτίθεται στις προσταγές της κυριαρχίας, εκπορεύεται και προωθείται από την ίδια, τόσο για να φανεί η ίδια ως η βέλτιστη επιλογή όσο και γιατί μόνο με ανορθολογισμό εν γένει μπορεί να γίνει αποδεκτή η αντικοινωνική φύση του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος. Οι θεωρίες συνομωσίας, η εναντίωση στις μάσκες και τα εμβόλια, αποτελούν τις επιδιωκόμενες και καλλιεργούμενες ακραίες εκφράσεις ακριβώς αυτής της εξουσιαστικής αφήγησης – εξ ου και τις προφέρουν οι ίδιοι που διεκδικούσαν την ελληνικότητα της Βόρειας Μακεδονίας, οι εθνικιστές και οι μισαλλόδοξοι, τα ράσα και οι ελληνικές σημαίες- και όχι τις υγιείς εκφράσεις μίας κοινωνίας που κρίνει, θέτει ζητήματα, ψάχνει απαντήσεις, επιλέγει και διεκδικεί. Ενώ παρόμοιες αντιλήψεις, όταν κατατίθενται ως πρόταση εντός του κινήματος δεν διαμορφώνουν παρά ένα στείρο «αντί», απότοκο της έλλειψης αντιπρότασης, θρέφουν τις αντικοινωνικές λογικές και συσκοτίζουν τα υπαρκτά και υλικά πεδία στα οποία συλλογικά μπορεί το κίνημα να παρέμβει.

Αυτό που παράγεται, εν τέλει, δεν είναι παρά το αδιέξοδο και πως δεν μπορεί να γίνει τίποτα για όσα συμβαίνουν, δεν μπορεί να γίνει τίποτα ώστε να αλλάξουν. Προωθείται, έτσι, ως μονόδρομος και αναγκαιότητα η ύπαρξη των κρατών – που θα αποτελούν τους εγγυητές της κοινωνικής «ασφάλειας» (με την απαιτούμενη θυσία των ελευθεριών) – και των αφεντικών – ως θεματοφύλακες της «ευημερίας» (με τη θυσία των εργασιακών δικαιωμάτων). Η αντίληψη πως τα πράγματα δεν θα μπορούσαν να είναι αλλιώς είναι αυτή που καταρχήν θεμελιώνει τον κόσμο της εξουσίας. Σαν να πρέπει να αποδεχτούμε την εκμετάλλευση και την καταπίεση, το ότι οι λίγοι θα καρπώνονται τον πλούτο και οι πολλοί που τον παράγουν θα πεθαίνουν από τους πολέμους, από την πείνα και τις αρρώστιες. Σαν το μόνο που μπορούμε «ρεαλιστικά» να διεκδικήσουμε και ίσως να επιτύχουμε – προσωρινά – είναι λίγο λιγότερη εκμετάλλευση, λίγο λιγότερη καταπίεση, λίγο λιγότερο θάνατο αλλά όχι την εξάλειψή τους. Γιατί; Γιατί μόνο έτσι γίνεται!

Η πανδημία μπορεί να αποτελεί μία παγκόσμια «ευκαιρία» για τα κράτη να εφαρμόσουν περισσότερο ολοκληρωτικές πολιτικές όμως η κοινωνική νομιμοποίησή τους καταρρέει. Το κοινωνικό συμβόλαιο έχει παραβιαστεί. Η έλλειψη στήριξης και η άρνηση αναβάθμισης των δημόσιων δομών υγείας, η αξιοποίηση της πανδημίας για την επιβολή περιορισμών και απαγορεύσεων που ουδεμία σχέση έχουν με την υγειονομική κρίση, οι, ακραίας βιαιότητας, κατασταλτικές επιχειρήσεις αναδεικνύουν ένα και μόνο πράγμα. Δεν υπάρχει πλέον κανένα επιχείρημα, βάσει του οποίου να μπορεί να παραχθεί διευρυμένη κοινωνική συναίνεση. Η εξουσία επιβάλλει αυτό που θέλει και ταυτόχρονα προετοιμάζεται και θωρακίζεται απέναντι στις επερχόμενες κοινωνικές εκρήξεις, αναβαθμίζοντας τα κατασταλτικά της εργαλεία, τόσο σε νομοθετικό όσο και σε στρατιωτικό επίπεδο.

Από τη μεγαλειώδη εξέγερση στις Η.Π.Α. και τις ρωγμές που δημιουργήθηκαν στο κέντρο της δυτικής εξουσίας μέχρι την εξέγερση στην Αλβανία. Από τις μαχητικές και μαζικές διαδηλώσεις στη Γαλλία μέχρι την Πολωνία και την Αργεντινή με τις χιλιάδες γυναίκες να κατακλύζουν τους δρόμους. Από τις χώρες της Λατινικής Αμερικής, μέχρι την Τουρκία και την Ελλάδα υπάρχουν οι άνθρωποι που πιστεύουν πως η υπεράσπιση της κοινωνίας βρίσκεται στα δικά της χέρια. Ξεσπούν αγώνες και δημιουργούνται κινήματα που αντιτάσσονται στην κυρίαρχη τάξη των πραγμάτων. Είναι αυτοί που φωνάζουν πως ο κόσμος πρέπει και μπορεί να αλλάξει. Σε αυτή την περίοδο που οι δύο κόσμοι, αυτός της εξουσίας

και αυτός της ελευθερίας, συγκρούονται με όλο και μεγαλύτερη ένταση, ως αναρχικοί έχουμε ευθύνη:

- Να μην αφήσουμε το αφήγημα της καλύτερης διαχείρισης του συστήματος, για άλλη μία φορά, να καπηλευτεί τους αγώνες και να απαλύνει τις διαφορές μεταξύ αυτών των δύο κόσμων ώστε να δώσει και άλλη παράταση ζωής στο σάπιο οικοδόμημα της κυριαρχίας.
- Να οξύνουμε αυτή τη σύγκρουση, ριζοσπαστικοποιώντας τους επιμέρους αγώνες και συνδέοντάς τους με την ανατροπή και το τέλος του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος
- Πέρα από την καταγγελία και την παρέμβαση, να καταθέσουμε και να αντιπαραβάλλουμε στον κρατικό-καπιταλιστικό τρόπο ένα άλλο μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης πάνω στις αρχές και αξίες της ελευθερίας, της ισότητας, της αλληλεγγύης, της αντιεραρχίας, της συλλογικοποίησης, της αυτοδιεύθυνσης, της αυτοοργάνωσης και χειραφέτησης των κοινωνιών. Ένα μοντέλο που δεν θα εξαιρεί τους πιο αδύναμους και δεν θα καταπιέζει τους διαφορετικούς. Έναν κόσμο για όλους.
- Για να συμβούν όλα τα παραπάνω πρέπει να προτάξουμε με ακόμα δυναμικότερους όρους την αναγκαιότητα της οργάνωσης και τη δημιουργία ενός μαζικού και ριζοσπαστικού διεθνούς κινήματος που, καταρχήν, θα πιστεύει αλλά και θα κινείται στην κατεύθυνση της ανατροπής του κόσμου της εξουσίας.

Στον ελλαδικό χώρο, ο δεύτερος γύρος έξαρσης της πανδημίας ήρθε μετά το καλοκαίρι του 2020. Το κράτος και οι πολιτικοί του διαχειριστές, η ακροδεξιά κυβέρνηση της Ν.Δ., άνοιξαν την οικονομία χωρίς να τους ενδιαφέρει το κόστος σε ανθρώπινες ζωές. Το άνοιγμα της βαρειάς βιομηχανίας της χώρας, ο τουρισμός, διαμόρφωσε το πεδίο, ώστε μετά το τέλος του καλοκαιριού, σταδιακά, η διασπορά του ιού στην κοινότητα να είναι πλέον ανεξέλεγκτη. Επιβάλλοντας μόνο απαγορεύσεις στην κοινωνική ζωή των ανθρώπων και επενδύοντας πάνω στην «ατομική ευθύνη» για να αποπροσανατολίσουν την κοινωνία από το να δει την εγκληματική κρατική διαχείριση της πανδημίας. Δεν έλαβαν κανένα μέτρο για την αναβάθμιση του δημόσιου συστήματος υγείας, δεν παρείχαν τον απαραίτητο υγειονομικό εξοπλισμό και υλικό στους εργαζόμενους, δεν προσέλαβαν εκπαιδευτικούς, δεν αποσυμφόρησαν τις φυλακές και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Απεναντίας, εξαντλούσαν και συνεχίζουν να εξαντλούν όλους τους κρατικούς πόρους σε προσλήψεις αστυνομικών και στην αναβάθμιση του εξοπλισμού τους, ξεδιπλώνοντας σταθερά και με συνέχεια το βασικό τους σχεδιασμό για τον πλήρη αφοπλισμό των κινημάτων. Και αυτός ο σχεδιασμός εκφράστηκε – μόνο τους τελευταίους μήνες – με τις εκκενώσεις των καταλήψεων (Rosa Nera, Terra Incognita, Δερβενίων, εισβολή στην Libertatia), το νέο εργασιακό νομοσχέδιο, το νομοσχέδιο για τις φυλακές και την εφαρμογή του νόμου περί απαγόρευσης των διαδηλώσεων (αντιφασιστική συγκέντρωση στο Γαλάτσι 1η Νοέμβρη, 17η Νοέμβρη, πανεργατική 26 Νοέμβρη, 6η Δεκέμβρη), με την καταστολή κινητοποιήσεων, τις εισβολές σε σπίτια και τις συλλήψεις αγωνιστών/στριών, τις παρακολουθήσεις, τις εκδικητικές μεταγωγές αναρχικών και κομμουνιστών φυλακισμένων, τη δημιουργία νέου κατασταλτικού σώματος για τις διαδηλώσεις και για τα πανεπιστήμια.

Τα πεδία στα οποία κινούνταν και δρούσαν ευρύτερα τα κινήματα, όσο και ειδικότερα ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος, ολοένα και συρρικνώνονται και τα μέσα πάλης δέχονται συντριπτικά χτυπήματα. Όπως έχει ήδη διατυπώσει η Α.Π.Ο. μιλάμε για το τέλος της μεταπολιτευτικής περιόδου. Από την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης, την επί της ουσίας απαγόρευση της απεργίας, την περιστολή των διαδηλώσεων μέχρι την κατάργηση του δώρου, την περαιτέρω ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, την ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων, την ιδιωτική «πρωτοβουλία» στην υγεία, την εκπαίδευση, την εκμετάλλευση της φύσης, το τοπίο που κινούνται, ζουν, εργάζονται οι άνθρωποι και οι όροι που πραγματοποιούνται όλες οι καθημερινές δραστηριότητες έχουν αλλάξει και μάλιστα με ασύλληπτες ταχύτητες.

Η ακροδεξιά κυβέρνηση της Ν.Δ. έχει επιβάλλει ένα καθεστώς «ημί-χούντας», όπου η διαχείριση όλων των ζητημάτων γίνεται με αστυνομικούς όρους ενώ απευθύνονται αποκλειστικά στο πιο συντηρητικό κομμάτι της κοινωνίας. Περιορισμοί, απαγορεύσεις, πρόστιμα, έλεγχος, ξυλοδαρμοί, βασανισμοί, μονόλογος στα Μ.Μ.Ε. και γκεμπελίστικη προπαγάνδα, ενίσχυση του ιδιωτικού κεφαλαίου και απόλυτη παράδοση του ελέγχου και της οικονομίας στα χέρια των ελίτ.

Οι υπόλοιπες θεσμικές δυνάμεις και ειδικά αυτές με τις αριστερές αναφορές έχοντας απωλέσει πλήρως τα νοήματα τους και χωρίς να κατέχουν ένα υπολογίσιμο κομμάτι των μηχανισμών, αδυνατούν να κάνουν οποιουδήποτε τύπου αντιπολίτευση και εν τέλει συνδράμουν στη συντηρητικοποίηση ολόκληρου του καθεστώτος. Παρόλα αυτά, δεν πρέπει να εφησυχάσουμε για τις κινήσεις τις τωρινές ή τις μελλοντικές από κομμάτια της θεσμικής αριστεράς που σκοπό θα έχουν καηλευτούν τους αγώνες που ξεσπούν από τα κάτω και την απόπειρα εξωραϊσμού του συστήματος.

Αναπόφευκτα, αντίπαλοι στην κυριαρχία είναι όσοι οργανώνονται από τα κάτω, δεν ενσωματώνονται, δεν αφομοιώνονται, δεν υποτάσσονται, δεν υπαναχωρούν, δεν πιστεύουν στο τέλος της Ιστορίας και στην αδιαμφισβήτητη νίκη του υπάρχοντος συστήματος. Και αυτοί δεν είναι άλλοι από τον κόσμο της αυτοοργάνωσης, τις πολιτικές συλλογικότητες, τις καταλήψεις και τους χώρους αγώνα, τις αντιστάσεις που ξεσπούν στα σχολεία και τις σχολές, τους αγώνες ενάντια στη λεηλασία της φύσης, των ταξικών πρωτοβουλιών και σωματείων βάσης, των συνελύσεων σε γειτονιές.

Ποια είναι όμως τα χαρακτηριστικά αυτού του χώρου που έχει παράξει και συνεχίζει, σε λιγότερο ή μεγαλύτερο βαθμό ανάλογα με τις ευρύτερες συνθήκες, να παράγει ένα τεράστιο πλούτο αγώνων και αντιστάσεων **που ευθύνονται** για την αδυναμία δημιουργίας ενός ικανού ριζοσπαστικού πόλου, που θα αντιπαρατεθεί με το υπάρχον και γιατί, εφόσον μιλάμε και αναφερόμαστε για και σε όλους, δυσκολευόμαστε να πλατιάσουν τα ελευθεριακά νοήματα;

- 1) Ο περιορισμός στον καταγγελτισμό, την παρέμβαση και τη δημιουργία μικρών νησίδων ελευθερίας που μπορούν να κατακτήθουν-αναπόφευκτα βραχυπρόθεσμα- και η απουσία από τις κεντρικές μάχες που έχει να δώσει το κίνημα.
- 2) Η αποσπασματικότητα και ευκαιριακότητα, η έλλειψη συνέχειας και συνέπειας που έχουν ως αποτέλεσμα την αδυναμία κατάκτησης κάποιων πεδίων, τη σταθερή σύνδεση με αγώνες και την εμβάθυνση και ανάπτυξη του πολιτικού λόγου και πράξης.

- 3) Ο αφορμαλισμός: Ανάλογα με τις συνθήκες δημιουργούνται ευκαιριακές συνεργασίες και δίνονται ανακλαστικές απαντήσεις, οι οποίες μπορεί σε μία προηγούμενη περίοδο να ήταν ικανές να αναχαιτίσουν προσωρινά την κρατική επιθετικότητα, πλέον όμως, όσο και αν χαρακτηρίζονται από μαχητικότητα και ανιδιοτέλεια, είναι κινήσεις συμβολικού περιεχομένου. Αν και κρατάνε τη σπίθα της αντίστασης ζωντανή, δεν μπορούν να εμπνεύσουν πολλούς πέρα από εμάς, δεν δίνουν ευρύτερες προοπτικές και διεξόδους. Και στο βαθμό που δεν επιδιώκεται η συνέχιση και η εμβάθυνση των πολιτικών συμφωνιών, δεν δίνονται προοπτικές ούτε στην εξέλιξη ενός κινήματος.
- 4) Η μονοθεματικότητα. Η ενασχόληση με θεματικές δεν αποτελεί κατά τη γνώμη μας καταρχήν πρόβλημα. Η αντίληψη όμως μέσα από την οποία εκκινεί θα πρέπει να είναι συνολική και να επιδιώκει να συνδέεται με άλλους αγώνες στην κατεύθυνση μιας ολοκληρωμένης αντίληψης του ίδιου του συστήματος αλλά και των αγώνων.

Απάντηση σε όλα τα παραπάνω αποτελεί η ύπαρξη μιας σταθερής οργάνωσης που πιστεύει στην ανατροπή, αναλύει συνολικά τον εξουσιαστικό κόσμο και μπορεί βάσει βαθειών πολιτικών συμφωνιών να εκπονήσει βραχυπρόθεσμο και μακροπρόθεσμο σχεδιασμό τόσο για να αντιπαλέψει όσα άμεσα επιβάλλονται αλλά και για να αποτελέσει την έμπνευση και να βάλει θεμέλια για τη δημιουργία ενός ριζοσπαστικού και μαζικού κινήματος, που θα παλέψει με όρους νίκης πλέον το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα.

Έχοντας η Α.Π.Ο. κλείσει 5 χρόνια από την ίδρυσή της, και θεωρώντας πως για το νεαρό της ηλικίας της, ως οργάνωση, έχει καταφέρει μία σειρά από τους διακηρυγμένους στόχους της και έχει απολογιστεί θετικά η εμπλοκή και δραστηριότητα των συλλογικοτήτων μέσα στην Α.Π.Ο, θεωρούμε πως είναι η ώρα να γίνει το επόμενο βήμα. Να θέσει συγκεκριμένους στόχους βάσει της δυναμικής της, να στοχαστεί αν καταφέρνει να τους φέρει εις πέρας στο επίπεδο που θέλει, να δράσει και να λάβει πρωτοβουλίες και ευθύνες και βάσει αυτών να μαζικοποιηθεί, να συμμετέχουν περισσότερες συλλογικότητες σε αυτήν. Αναλογιζόμενοι τις δράσεις δυνάμεις και τα χαρακτηριστικά που τις διέπουν, δεν πιστεύουμε πως είναι κάτι που μπορεί να επιτευχθεί άμεσα όμως εκεί θα πρέπει να στοχεύσουμε. Πρέπει να ξανά ανοίξουμε τον διάλογο για την αναγκαιότητα της Οργάνωσης, αλλά αυτή τη φορά από τη θέση όσων την έχουν δημιουργήσει και επικοινωνούν την εμπειρία τους, τα θετικά που έχουν αποκομίσει και όσα κερδήθηκαν, τις προοπτικές και τις ευθύνες του μέλλοντος.

- Για εμάς, ως Ομικρον72, η Α.Π.Ο. αποτελεί έμπνευση και μας δίνει δύναμη να προχωράμε, μας βάζει ερωτήματα, μας ανοίγει πεδία και μας δίνει δυνατότητες, μας φέρνει ενώπιον των ευθυνών μας και μας κινητοποιεί τόσο η ίδια όσο και οι επιμέρους συλλογικότητες που την αποτελούν.
- Έχει επιτευχθεί η ανάπτυξη ενός τεράστιου εύρους πολιτικών συμφωνιών που μας επιτρέπουν να κινηθούμε και να παρέμβουμε σε ένα πλήθος αγώνων, μεγιστοποιώντας την διείσδυση των πράξεων και του λόγου μας, καθώς και μας έχει δώσει τη δυνατότητα παρουσίας σε πεδία που δύσκολα μπορούσε να παρέμβει ο αναρχικός χώρος στο παρελθόν, χωρίς να αφομοιωθεί, ενσωματωθεί ή αποσιωπηθεί η παρουσία του.
- Έχει βοηθήσει στην πολιτική ωρίμανση των συλλογικοτήτων και στην εμβάθυνση του πολιτικού λόγου, τόσο της ίδιας της Α.Π.Ο όσο και των επιμέρους ομάδων.

- Έχει κερδίσει με τη συνεπή και συνεχή παρουσία της ,στα πεδία που αποφασίζει να κινηθεί, ορατότητα και σαφήνεια όσον αφορά την ιδεολογικο-πολιτική της θέση, την κινηματική και κοινωνική της λογική και έχει καταθέσει στο αναρχικό κίνημα με ευκρίνεια τις θέσεις και τα μέσα αγώνα που αυτή θεωρεί πως μπορούν να μας πάνε μπροστά.
- Έχει κατακτηθεί η αμέριστη αλληλεγγύη, ηθική, υλική και πολιτική σε ζητήματα ειδικού βάρους για την κάθε ομάδα.
- Έχει αναπτυχθεί η ποιοτική ζύμωση και ο διάλογος, στοιχείο απαραίτητο για τις διαδικασίες και τις στοχεύσεις μας.
- Στην κατεύθυνση της Διεθνιστικής Αλληλεγγύης και των διεθνών επαφών έχει καταφέρει να δημιουργήσει γέφυρες επικοινωνίας με άλλα κινήματα και να χτίσει σταθερές συνεργασίες με αναρχικές οργανώσεις.

Όλα τα παραπάνω θεωρούμε πως τα έχουμε κατακτήσει αλλά είναι επίδικο να μπορέσουμε και να τα διατηρήσουμε. Η πραγματικότητα που αντιμετωπίζουμε είναι τελείως διαφορετική και με μεγάλες πιέσεις, όπως και προκλήσεις. Είναι προτεραιότητα η διατήρηση της συνοχής και συσπείρωσής μας, κάτι που θα εξασφαλιστεί με την από κοινού ερμηνεία και κατανόηση των νέων συνθηκών και την αλληλοεπικοινωνία για το πώς εκφράζονται αυτές κατά τόπους, και τις δυνατότητές μας σύμφωνα με την κοινωνική και κινηματική πραγματικότητα.

Ένα δεύτερο σημείο που θεωρούμε πως αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για το πλάγιασμα της πολιτικής αντίληψης της Α.Π.Ο. , τόσο στο οργανωτικό κομμάτι όσο και στα περιεχόμενα είναι η δημιουργία και συμμετοχή μας σε μέτωπα. Με την εμπειρία της συμμετοχής μας σε αυτά, θεωρούμε πως αποτελούν τόσο διέξοδο δυναμικών απαντήσεων στην επίθεση της κυριαρχίας όσο και άμεσα πεδία κατάθεσης των αντιλήψεών μας και αλληλεπίδρασης με άλλα κομμάτια του κινήματος. Η συμμετοχή μας σε αυτά θα πρέπει να έχει σαφείς στόχους, να αναγνωρίζει την πολιτική διαπάλη που πραγματώνεται μέσα σε αυτά, διαπάλη που θα πρέπει να συντελείται με πνεύμα συντροφικότητας και συνειδητής επιλογής συνεργασίας και συλλογικοποίησης, όσο και τα όρια των συμφωνιών αλλά και των δυνατοτήτων τους.

Οι πολιτικές συνεργασίες και συμμαχίες αποτελούν για εμάς απαραίτητο στοιχείο στην κατεύθυνση δημιουργίας ενός κινήματος όπου τα μέρη του συνομιλούν, αλληλεπιδρούν, συντονίζονται, συν-δημιουργούν, κινούμενα προς την ίδια κατεύθυνση, αυτή της ανατροπής του κόσμου της Εξουσίας και της οικοδόμησης ενός κόσμου Ισότητας, Ελευθερίας, Δικαιοσύνης και Αλληλεγγύης.

Για να επιτευχθεί αυτό επιβάλλεται η εμπλοκή μας και η οργανωμένη παρέμβασή μας σε όλο και περισσότερα πεδία της ανθρώπινης δραστηριότητας, όπως το ταξικό πεδίο, τα σχολεία, οι σχολές κ.α. Καθώς επιβάλλεται και η κατάθεση από πλευράς μας ενός προγράμματος, το οποίο θα σκιαγραφεί ένα άλλο μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης που θα προωθείται σε όλα τα πεδία παρουσίας μας. Αυτό καταρχάς θα δώσει ώθηση σε εμάς να σχηματοποιήσουμε όσα φανταζόμαστε, αλλά θα συμβάλει και στην αφύπνιση των συνειδήσεων της κοινωνίας και στην πειστικότητα αυτού που προτάσσουμε.

Στα μεγάλα ζητήματα που έχουμε να αντιμετωπίσουμε οι τρόποι κίνησής μας θα είναι αυτοί που θα αποτελούν το πρόπλασμα της κοινωνίας που οραματιζόμαστε και η εμπλοκή μας στους αγώνες που θα έρθουν πρέπει να στοχεύει σε όλα τα παραπάνω.

Από την ανάπτυξη της αλληλοβοήθειας και αλληλεγγύης απέναντι στη μεγάλη φτώχεια που έρχεται, με τη δημιουργία αυτοοργανωμένων δομών, τη διαμόρφωση πεδίων ανοιχτών και προσβάσιμων στην κοινωνία ώστε να μπορούν να έρθουν σε επαφή, πέρα από το κομμάτι του δρόμου, με την αντίληψη, τους τρόπους του αγώνα και τους στόχους μας και τη δυνατότητα εμπλοκής τους σε αυτόν, μέχρι την μεγαλύτερη ένταση προώθησης της ελευθεριακής κουλτούρας όπως πιστεύουμε αποτελεί το portal, αλλά και μέσω των εκδόσεων έντυπου υλικού.

Ως ομάδα βρισκόμαστε σε μια περίοδο που διερευνούμε τα νέα δεδομένα και τις δυνατότητες κίνησής μας. Το συμπέρασμα που εξάγουμε από την παρατήρηση της κίνησης ευρύτερα των πολιτικών δυνάμεων σε αυτή την πρώτη περίοδο της πλήρους αλλαγής, είναι πως επιλέγουν να κάνουν αυτό που ξέρουν καλύτερα, επιστρέφοντας στον σκληρό τους πυρήνα. Αυτό από μόνο του δεν είναι κακό σε έναν αγώνα επιβίωσης. Αρκεί να αντιλαμβανόμαστε πως αυτό είναι μία πρόσκαιρη και αντανάκλαστική κίνηση, καθώς επίσης πως δεν αντιστοιχούν όλες οι απαντήσεις που δίνονταν μέχρι χτες, στην επίθεση που δεχόμαστε σήμερα, μία επίθεση που στοχεύει την ίδια την ύπαρξή μας. Γι' αυτό και οφείλουμε να εξελιχθούμε. Σίγουρα οι απαντήσεις δεν είναι έτοιμες ούτε εξασφαλισμένες. Το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα αναπαράγει τον εαυτό του, και για να το πετύχει αυτό εξαπλώνεται σε όλο και περισσότερα πεδία. Αν, ως αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος συνεχίσουμε να αναπαράγουμε μόνο τους τρόπους του παρελθόντος χωρίς να στοχεύσουμε στην πολιτική συγκρότησή μας, για την όλο και μεγαλύτερη διείσδυση και πλάτσιασμα των προταγμάτων μας, για τη μαζικοποίησή μας, για την πραγμάτωση όσων παλεύουμε, δεν θα υποχωρήσουμε μόνο, θα χάσουμε. Και δεν είμαστε εδώ για να χάσουμε. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι, έχοντας αξιοποιήσει όλα τα πολύτιμα συμπεράσματα του παρελθόντος. Και η Α.Π.Ο. είναι παιδί αυτών των συμπερασμάτων και ειδικά αυτών που εξάχθηκαν από την εξέγερση του 2008. Είναι πολύτιμο για εμάς που υπάρχει και πιστεύουμε πως με όχημα αυτήν θα μπορέσουμε να ανταπεξέλθουμε στις μεγάλες προκλήσεις που έχουν ήδη έρθει. Για να συμβάλουμε στο άνοιγμα του δρόμου προς τη νίκη. Τη νίκη του κόσμου της ελευθερίας. Για να πραγματωθεί η Κοινωνική Επανάσταση, για να γεννηθεί η αναρχική-κομμουνιστική κοινωνία.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ